

ÖVERLEVARNA

ALEX SCHULMAN

Överlevarna

Roman

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Del 1
Torpet

Kapitel 1

Kl 23.59

En polisbil plöjer långsamt genom den blå grönskan, nerför den lilla traktorstigen mot gården. Där är torpet, ensamt på udden, i den aldrig helt svarta juninatten. Det är ett enkelt trähus, med aviga proportioner, lite högre än vad det borde vara. De vita knutarna har flagnat, det röda träet på sydsidan är solbränt. Tegelpannorna är sammanväxta, taket som en hud från ett förhistoriskt djur. Det är vindstilla och lite kyligt nu, imma nertill på glasrutorna. Ett ensamt knallgult sken från ett av fönstren på övervåningen.

Där nere ligger sjön, blank och stilla, kantad av björkar precis vid vattenbrynet. Och bastuhuset där pojkarna badade med sin far om sommarkvällarna, och sen stapplade ut i vattnet på de kantiga stenarna, på rad gick de, balanserade med händerna utsträckta, som korsfästa. "Det är skönt!" skrek pappa när han kastat sig i och hans skall sjöng över sjön, och sen uppstod en tystnad som bara fanns på den här platsen som var så långt borta från allt annat, en tystnad som ibland

skrämde Benjamin, men som ibland fick honom att känna att allt lyssnade.

Längre bort längs vattenbrynet ligger ett båthus, träet har murknat och konstruktionen har börjat luta ut mot vattnet. Och ovanför det finns ladan, med miljontals termithål i balkarna och spår av sjuttio år gammal djurspillning på cementgolvet. Mellan ladan och huset den lilla gräsmattan där pojkarna spelade fotboll. Planen sluttar, den som spelar med ryggen mot sjön har uppförsbacke.

Det är skådeplatsen, så ser det ut, några små byggnader på en gräsplätt med skogen bakom och vattnet framför. Ett otillgängligt ställe, lika ensamt nu som förr om åren. Om man stod längst ut på udden och tittade ut kunde man inte någonstans se spår av mänskligt liv. Någon sällsynt gång kunde de höra en bil passera på grusvägen på andra sidan sjön, det avlägsna ljudet av en lågt varvad bilmotor, torra sommardagar kunde de se molnet av damm som sen steg ur skogen. Men de träffade ingen, de var ensamma på den här platsen som de inte lämnade och som ingen kom till. En gång såg de en jägare. Pojkarna lekte i skogen och plötsligt var han bara där. En grönkädd man med vitt hår på tjugo meters håll, ljudlöst gled han mellan granarna. När han passerade tittade han uttryckslost på pojkarna och placerade pekfingret över munnen och sen gick han vidare in bland träden och var försvunnen. Han blev aldrig förklarad, som en mystisk meteorit som kom nära men passerade över

himlavalvet utan att träffa. Pojkarna pratade aldrig om det efteråt, och Benjamin undrade ibland om det ens hade hänt.

Det är två timmar efter skymning, polisbilen färdas försiktigt nerför traktorstigen. Mannen som kör tittar oroligt framför huven för att se vad för saker han lägger under sig på sin färd nerför backen, och han böjer sig över ratten och tittar upp, men får ändå inte syn på toppen av trädkronorna. Granarna som stiger över huset är otroliga. Redan när pojkarna var små var de enorma, men nu. De reser sig trettio, fyrtio meter upp i luften. Barnens far var alltid stolt över bördigheten här, som om den var hans förtjänst. Han stoppade ner rädisskott i jorden i början av juni och efter bara ett par veckor drog han med barnen till trädgårdslandet för att visa hur röda punkter på rad tryckte sig upp ur jorden. Men bördigheten runt torpet går inte att lita på, här och där är marken helt död. Äppelträdet som pappa gav till mamma när hon fyllde år står kvar där han en gång planterade det, men växer inte och ger ingen frukt. På vissa håll är jorden stenfri, svart och tung – på andra ställen ligger berget nära, precis under gräset. Pappa när han skulle sätta ett stängsel för hönsen, när han drog spettet genom jorden, ibland gick det mjukt och dovt genom det regntunga gräset, ibland sjöng det till precis under marken och han skrek, hans händer vibrerade av bergets motstånd.

Polismannen stiger ur bilen. Hans vana rörelser när han snabbt sänker ljudet på apparaten på axeln som

sänder ut sitt egendomliga kvitter. Han är stor. De kantstötta, mattsvarta grunkorna som hänger vid hans midja gör att han på något sätt ser grundad ut, vikterna trycker honom neråt mot jordskorpan.

Blåljusen över de höga granarna.

Det är något med skenet, de blånande bergen över sjön och blåljuset från polisbilen, man hade kunnat måla det på en duk.

Polismannen tar några steg mot huset och stannar. Han blir plötsligt rådvill, betraktar scenen. De tre männen sitter sida vid sida på stentrappan som leder upp mot ytterdörren till torpet. De gråter, håller om varandra. De är klädda i kostym och slips. Bredvid dem på gräset står en gravurna. Han får ögonkontakt med en av männen, som reser sig. De andra två sitter kvar, fortfarande i varandras famn. De är blöta och illa tilltygade, han förstår varför ambulans tillkallats till platsen.

”Jag heter Benjamin. Det var jag som larmade.”

Polisen letar i fickorna efter ett anteckningsblock. Han vet inte att den här historien knappast kan nedtecknas på en bit papper, att han nu stiger in i slutet av en flera decennier lång berättelse, den om tre bröder, som en gång för länge sen slets från den här platsen och nu tvingats tillbaka, att allt här hör samman, ingenting står ensamt eller kan förklaras för sig. Tyngden av allt som äger rum just nu är stor, men det allra mesta har förstås redan hänt. Det som utspelar sig på stentrappan här, de tre brödernas gråt,

de svullna ansiktena och allt blod, är bara den sista ringen på vattnet, den som är längst ut, längst bort från nedslagsplatsen.